Пам'ятайте про Україну!

СВОБОДА SVOBODA

УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК · UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація: "Svoboda" 30 Montgomery Street Jersey City, N.J. 07302
Телефони: (201) 434-0237 (201) 434-0807 (201) 434-3036
УНСоюз: (201) 451-2200

РІК XCI. Ч. 132. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, П'ЯТНИЦЯ, 13-го ЛИПНЯ 1984 ЦЕНТІВ 25 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK, FRIDAY, JULY 13, 1984. No. 132. VOL. XCI.

Кандидатка на сенатора з Ню Джерзі відвідала УНСоюз

М. Мочари з головним предсідником д-ром І.Флисом в Головній Канцелярії УНСоюзу.

Джерзі Сити, Н. Дж. — Мері Мочари, кандидатка Республіканської партії на сенатора зі стейту Ню Джерзі, відвідала в понеділок, 9-го липня, Головну Канцелярію УНСоюзу і редакцію „Свободи" та в розмовах з екзекутивними урядовцями і редакторами поділилася своїми поглядами на ряд проблем, які заторкують етнічні справи в стейті, а то й в цілій країні.

М. Мочари добре обізнана із згаданими проблемами, бо вона сама уроджена в Мадярщині і тісно пов'язана з життям мадярсько-американської етнічної групи, яка є дуже чисельна і динамічна власне в цьому стейті. Питання прав людини в країнах за Залісною заслоною становить для цієї відносно молодої кандидатки основний стрижінь відносин ЗСА і СССР. Вона уважає, що так довго, як Москва порушуватиме права людини і поневолюватиме десятки народів та вестиме експансивно-агресивну політику, ЗСА мусять вдержувати мілітарну потужність, а в переговорах з Москвою „говорити з позиції сили". М. Мочари уважає також, що слабістю закордонної політики ЗСА у відношенні до СССР є надто кволе наголошування питання стремлінь поневолених народів.

У внутрішній політиці М. Мочари підтримує всі заходи президента Роналда Реґена для поборювання інфляції і безробіття та стимулювання економічного росту.

Від 1980 року М. Мочари, якій 42 роки, є посадником міста Монтклер, в якому вона ввела ряд програм для збереження етнічних кварталів. Вона є правником по професії і спеціялістом в ділянці реальностей.

Її противником у виборах в листопаді буде сен. Билл Бредлі.

КОБЗАРСЬКА ПАНОРАМА ПРИЧАРУВАЛА НЮЙОРКЧАН

(Л. Волянська). — Добре розреклямована й очікувана з великим інтересом Концерт-панорама бандуристів і кобзарів Нюйоркської метрополії, або інакше „Кобзарського Ню Йорку", що відбулася у неділю, 10-го червня, в Гантер Коледж Плейгавз в пообідніх годинах, привабила велику кількість глядачів, не зважаючи на дуже гарячий день, коли звичайно не заля, нехай і холоджена, в театрі, а природа кличе на своє лоно міських жителів. Матеріяльний успіх Концерту-панорами був очевидний, що незвичайно тішило ініціятора й головного промотора всіх кобзарських починань у Ню Йорку й околиці Миколу Чорного, Адміністратора славної вже тепер ювілятки — Школи Кобзарського Мистецтва, що її десятиріччя плюс один рік святкувалося також цією Панорамою.

Уже на початку Концерту заповідалося, яким вдалим буде сам Концерт, що дав мистецьку насолоду всім присутнім. Це було кілька десятків бандуристів, і публіка не могла натішитися і виглядом наших молодих, молоденьких і зовсім наймолодших бандуристів, які так віддано й уже уміло несуть нам красу української пісні і ширять славу українському національному інструментові і поза нашу громаду і їхнім співом та грою.

У програмі Панорами-концерту, як заповідалося статтями, вістками, дописами й оголошеннями в „Свободі", брали участь кілька груп бандуристів: Ансамбль „Гомін Степів"; Октет, що складається з кобзарів-бандуристів, членів славної Української Капелі Бандуристів ім. Шевченка з Дітройту, створеної й керованої довгими десятиліттями св. п. маестром Григорієм Китастим невіджалуваний відхід якого у засвіти також вшановано на Концерті-панорамі спеціяльно присвяченими йому точками; та з учнів Школи Кобзарського Мистецтва, бо це був Школи КМ 10-річний ювілей і закінчення шкільного року, з Божою поміччю — одинадятого.

Школою КМ тепер керує п'ятий рік улюблений всіма учнями, талановитий паґінець славної кобзарської родини Китастих — молодий маестро Юліян Китастий, що йому адміністратор ШКМ Микола Чорний просто „не складе ціни", як педагогові, диригентові й бандуристові, настільки відданому справі навчання молодих бандуристів, що він — Юліян Китастий — залишив для цього навіть власне навчання музики, щоб врятувати" Школу Кобзарського Мистецтва в її кризовий час, коли відійшов з навчального посту в ній перший мистецький керівник і диригент о. Сергій Кіндзерявий-Пастухів п'ять років тому.

Сам Концерт-панорама складався з двох частин. У першій виступив (із зміною в програмі) Октет кобзарів, зарепрезентувавши себе відразу високопрофесійною вокально-музичною одиницею, що й не дивно, „адже вони — самі солісти-музики", — як сказав М. Чорний. Співав Октет історичну пісню про Максима Залізняка, народного героя, легендарного провідника гайдамаків; пісня в аранжировці о. Кирила Стеценка. У склад Октету бандуристів входять: Микола Дейчаківський (керівник), Ігор Зам'ятий, Борис Кекіш, Омелян Гельбіґ, Юліян Китастий, Микола Невмержицький, Михаїл Невмержицький і Тарас Павловський.

Виступ співачки ліриколирико-кольоратурного сопрано

(Продовження на стор. 3)

Польський активіст відкидає пропонований йому виїзд за кордон

Варшава, Польща. — Польський профспілковий активіст, а тепер в'язень режиму прем'єр-міністра Войцеха Ярузельского Адам Міхнік, категорично відмовляється від запропонованого йому звільнення з тюрми і виїзду за кордон і, навпаки, домагається започаткування процесу на якому він сподівається морально виграти конфронтацію з комуністичною прокуратурою і тим самим позитивно вплинути на актив профспілки „Солідарности" — тих, що на волі і тих, що ще досі перебувають за ґратами тюрем.

Переданий потаємно лист А. Міхніка з тюрми на „волю", у якому він займає становище до багатьох політичних, економічних, зовнішніх і внутрішніх проблем політики польського уряду і дальшої підпільної діяльности „Солідарности", тепер став так званою захаляною літературою. Його переписують рукою, на машинці, копіюють, награють на магнітофонні стрічки і поширюють масово серед польського народу. Деякі копії цього листа, або виїмки з нього у яких він порушує загальні недоліки комуністичних режимів, продістався також до інших сателітних країн і до самого Совєтського Союзу.

Очевидно, режим Ярузельського хотів би за всяку ціну уникнути публічного процесу над А. Міхніком, тому йому пропонували різні можливості, включно до вже згаданого виїзду з родиною за кордон до вибраної ним країни, але польський активіст-патріот всякі можливості, крім погодженности на включення його у переговори з урядом для відновлення діяльности „Солідарности", відкидає.

Політичні спостерігачі думають, що А. Міхнік чекає на можливість публічно опрокинути висунені проти нього прокуратурою обвинувачення, бо, нема де правди діти, публічна опінія є по його стороні, а діяльність режиму — насильне накинення сталінських методів поборювання робітничого руху, проголошення воєнного стану в грудні 1981 року, брутальна поведінка поліції у поборюванні демонстрантів тощо, тільки допомогла у розголосі діяльности „Солідарности" за кордонами Польщі і ще більше сконсолідувала тих, які потаємно ведуть працю тієї забороненої урядом профспілки, яка набрала, може навіть не з вини профспілкових діячів, політичного характеру і стала міжнародним питанням, до речі, дуже невигідним режимові В. Ярузельского.

Процес над А. Міхніком почнеться в п'ятницю, 13-го липня.

В. МОНДЕЙЛ ОБРАВ ЖІНКУ НА ВІЦЕПРЕЗИДЕНТА

Джералдін Ферраро

Сан Франсіско. — Передовий кандидат на президента від Демократичної партії Волтер Мондейл, хоч сам ще не здобув номінації і затвердження його кандидатури делегатами Конвенції, яка, як відомо, розпічнеться в понеділок, 16-го липня, вже найменував жінку, конґресменку з Квінсу, Н. Й., матір трьох дітей, політичну і громадську активістку ліберальних поглядів, Джералдін Ферраро, на віцепрезидента.

Політичні спостерігачі поділились думками щодо цього вибору. Одні думають, що „тікет" Мондейл-Ферраро є добрий і матиме успіх серед виборців, зокрема жінок; інші, які підтримували на пост віцепрезидента суперника Мондейла сенатора Ґері Гарта з Кольорадо, кажуть, що це була б одинока шанса для демократів перемогти Роналда Реґена.

Мондейл розмовляв принаймні з кільканадцятьма потенційними кандидатами на віцепрезидента, але конґресменка Дж. Ферраро мабуть, мала найбільше підтримки серед демократичних лідерів і виборців, які робили натиск на Мондейла, щоб він вже цього року найменував жінку на це високе престижеве становище. Останньо стало також відомо, що Мондейл категорично відмовився від співпраці з неґритянським проповідником і також кандидатом на президента Джессі Джексоном і навіть не говорив з ним на тему віцепрезидента.

Режисер совєтського кіно вибрав свободу

Рим. — Режисер совєтського кіно Андрей Тарковскій, виступивши в Міляно, Італія, на пресовій конференції в товаристві Мстіслава Ростроповіча, директора вашінгтонської симфонічної оркестри, і Юрія Любімова, колишнього режисера театрів в СССР, заявив, що він вирішив залишитися на Заході і мабуть проситиме Уряд З'єднаних Стейтів Америки надати йому право політичного азилю. Тарковскій при тому підкреслив, що в умовах, які тепер заіснували в СССР, він не мав змоги вільно працювати і проявляти свого таланту, тим більше, що совєтська влада вже раніше обмежувала його працю. „Я ніби то ніколи не був безробітним, — заявив совєтський мистець, фільми якого були нагороджені на фестивалі в Канні, Франція, — але за 24 роки моєї праці я випродукував тільки шість фільмів. Це значить мені не дозволено творчо працюати на протязі 18-ох років".

Майже рік А. Тарковскій працює вже поза кордонами СССР, але його візу совєтські чинники продовжували. Тепер, коли він звернувся знову за продовженням, йому не відмовлено, але й не продовжено візи. Панувала довга мовчанка Москви і совєтської амбасади в Римі. Цю тактику, каже Тарковскій, совєти стосують у відношенні до багатьох совєтських громадян, які опинилися за кордоном. Подружжя Тарковскіх тобто Андрей, його дружина Ляриса, стараються тепер отримати дозвіл на виїзд з СССР їхньої 81-річної матері і 14-річного сина.

„Коли совєтські речники заборонили висвітлювати мої фільми в СССР, випродуковані в Італії, я знав, що моя доля тепер лежить в моїх руках і я мушу прийняти якесь рішення", — заявив Тарковскій західнім кореспондентам.

Підготовляють 12-ий Баль української преси

Філядельфія. — Як минулими роками, так і цього, заходами Фінансової комісії СФУЖО, що її очолює Марія Харина, та СУЖА, що її очолює Ольга Кузьмович, відбудеться 12-ий з черги Баль української преси.

Підготова до цього Балю є у повному розгарі і Діловий комітет Балю вже відбув у цій справі кілька засідань.

12-ий Баль української преси відбудеться в суботу, 3-го листопада ц.р., в авдиторії місцевої парафії св. Йосафата, парохом якої є о. митрат Мирослав Харина. У програмі Балю центральною точкою буде вибір кралі та князівень української преси. Вибором займатиметься жюрі у такому складі: Любов Абрамюк-Волинець, музейно-мистецька референтка Головної управи СУА та знавець народного мистецтва — голова і члени: Роман Рудницький, світової слави піяніст-віртуоз; Микола Кавка - Мамай, громадський діяч, гуморист, член ОМУСУ; Арета Сіра, краля української преси в 1977 році, курінна старших пластунок „Лісові мавки", інженер систем Ай-Бі-Ем, та Микола Француженко, письменник, журналіст, заступник керівника українського відділу „Голосу Америки".

Участь у Балі візьме студентка кляси фортепіяно музичної школи Джуліярд в Ню Йорку, „Міс Юніон Ковнті" Уляна Піньковська.

Залю оформить мистець-ґрафік Роман Василишин, а до танків приграватиме оркестра „Темпо" під керівництвом Іринея Коваля. Комісію для вибору кралі

(Продовження на стор. 3)

Д-р В. Петришин доповідав на конференції математиків

Обервольфах, Західня Німеччина. — В днях від 18-го до 23-го червня ц.р. тут в Математичному дослідчому інституті відбулася міжнародна конференція на тему „Нелінійна функціональна аналіза і рівняння з частинними похідними". В конференції взяло участь 60 спеціялістів з цієї ділянки, в тому понад 40 вчених із 12-ти країн Европи, Америки і Азії, яким Інститут оплачує кошти подорожі і перебування в Німеччині. Слід відмітити, що основним завданням таких однотижневих і дуже спеціялізованих конференцій (їх є 50 кожного року) є дати змогу німецьким математикам, зокрема молодшому поколінню, запізнатися з найновішими вислідами та дослідами провідних математиків інших країн і в такий спосіб допомогти підняти рівень німецької математики до степеня, на якому вона була перед Другою світовою війною.

На цьогорічній конференції, одним із запрошених закордонних спеціялістів був д-р Володимир Петришин, професор Ратґерського університету в Ню Бранзвику, Н. Дж., який дав доповідь на тему „Нові застосування теорії А-властивих операторів до розв'язування рівня із частинними похідними".

В своїй доповіді д-р В. Петришин звернув особливу увагу на ці кляси диференціяльних рівнянь, до яких неможливо застосувати інші вже існуючі теорії, крім багато ширшої теорії А-властивих операторів, яку д-р Петришин впровадив в математичну літературу ще в 1948 році, як нову ділянку і для розвитку якої він присвятив понад 40 наукових статтей. Кілька з останніх його статтей займаються застосуванням теорії до деяких проблем математичної фізики, механіки, тощо. Ці роботи, як і досліди інших математиків в різних частинах світу, причинилися до того, що теорія А-властивих операторів і її застосування стали невід'ємною частиною сучасної математики, що можна зауважити в найновіших книжках присвячених нелінійній функціональній аналізі.

Д-р Петришин є дійсним членом НТШ і УВАН та ряду американських наукових організацій.

ВИСТАВКА КАРТИН О. ДЯДИНЮК

Гантер, Н. Й. — Від 15-го липня до кінця серпня ц.р., тут на „Никифоряківці", при 23-А Гантер ровд „Кетскілл парк фарм", відбуватиметься виставка картин Ольги Дядинюк. Оглянути виставку можна кожного дня у вакаційному часі.

У СВІТІ

ПЕРЕВІРОЧНІ ПУНКТИ У БЕЙРУТІ і так звана „зелена лінія", яка поділяла місто на християнську і мусулманську частини, остаточно зліквідовані. При тому повністю відновилась праця в усіх морських портах і на летовищах та урухомлено летунський рух на міжнародному летовищі в цьому місті. В Бейруті запанував мир і спокій, перший раз від часу проголошення нового пляну уряду. У вівторок, 11-го липня, в Бейруті не впав ані один стріл і закордонні кореспонденти, які звикли до кожноденної перестрілки між мусулманами і християнською міліцією, із здивуванням відмітили цей факт у своїх передачах.

УРЯДОВІ, А ГОЛОВНО поліційні чинники Великобританії обвинуватили ніґерійського дипломата і трьох ізраїльтян за перехоплення багатого ніґерійського політика, колишнього міністра Ніґерії Умару Дікко, який перебуває у Британії в екзилі. Тепер, після розголосу його справи, уряд Ніґерії вимагає видачі Дікко, щоб він міг стати перед судом у власній країні.

ОЛІМПІЙСЬКІ КОМІТЕТИ в Маляйзії, Південній Кореї, Зімбабве та декількох інших, отримали погрози від організацій Ку-Клакс-Клену проти їхніх атлетів, які прийдуть на літні Олімпійські Ігрища в Лос Анджелесі. Деякі з них вже перебувають на території З'єднаних Стейтів Америки, бо, як відомо, відкриття Олімпіяди відбудеться 28-го липня ц.р., правдоподібно з участю президента ЗСА Роналда Реґена і багатьох інших офіційних осіб політичного, культурного і спортового світу. Державний секретар Джордж Шулц, який перебуває тепер на відвідинах в країнах Південної Азії, заявив кореспондентам, що йдеться тут мабуть про якусь дезінформацію, або пропаґандивний трюк комуністичних держав.

З'ЄДНАННЯ СОВЄТСЬКОЇ Північної морської фльоти відчуватимуть принаймні шість місяців часу брак амуніції, ракет та іншої зброї, яка пропала під час великого вибуху амуніційних складів в Северморську. Британські джерела інформують, що цей вибух минулого тижня спаралізував найсильнішу совєтську Північну фльоту і вона тепер не представляє жадної загрози і не має спроможности включитися повністю в бойові дії, якщо було б цього потрібно. Перший раз про вибух в Северморську поінформували американські розвідчі чинники минулого місяця.

ПРЕМ'ЄР-МІНІСТЕР Великобританії Марґарет Тачер приобіцяла урядові допомогу для знищеної вогнем Йоркської катедри, відбудова якої коштуватиме приблизно 2,6 мільйона долярів. Тачер зажадала, щоб урядова комісія оглянува знищення і постаралася якнайскорше поінформувати про пляни перебудови цієї катедри з XIII століття в ґотському стилі. Заява прем'єра Тачер викликала загальне вдоволеня серед населення Великобританії.

РАКЕТА НЕВІДОМОГО походження впала і розірвалась при брамі американської амбасади в Кабулі, Афганістані, хоч не спричинила великої матеріяльної школи і ніхто від цього розриву не постраждав, все одно вибух спричинив паніку серед працівників амбасади. Це вже третій раз невідомі „сили" атакують приміщення амбасади ЗСА в Кабулі. Столицю комуністичного і окупованого совєтськими військами Афганістану дуже часто бомбардують партизанські частини з мінометів, але ракета, яка вибухла при в'їзді до амбасади ЗСА правдоподібно їм не належала. Дуже часто совєтські літаки бомбардують позиції повстанців в околиці Кабулю і тому американські чинники не виключають, що одна з летунських ракет попала на подвір'я амбасади.

ГРУПА СОВЄТСЬКИХ спеціялістів прибула до Вашінгтону на переговори у справі поліпшення комунікації так званою „гарячою лінією", яка існує між Вашінгтоном і Москвою, але якою дуже рідко користуються теперішні керівники ЗСА і СССР. Можливо тому, заявили обидві сторони, відносини між З'єднаними Стейтами Америки і Совєтським Союзом з кожним роком погіршуються. Формально переговори розпочались в вереду, 11-го липня.

В АМЕРИЦІ

ЯК БУЛО ЗАПОВІДЖЕНО, робітники електрівні, що обслуговує Лонґ Айленд, ропочали у вівторок, 10-го липня ц.р., свій страйк. Юнійні робітники страйкують тому, що з уваги на величезні кошти заповіджено зменшення платні для робітників на 5 відсотків.

УРЯД РОНАЛДА РЕҐЕНА вирішив впровадити в найближчих шістьох роках до всіх автомобілів, що їх виробляють в ЗСА повітряні подушки, або пояси, для охорони пасажирів. Рішення не буде однак обов'язувати ті автомобілі, де виробництво зможе доказати, що вони витримують сильні удари. Рівночасно Уряд робить натиск, щоб поодинокі стейти вже тепер вимагали вдягання поясів.

СЕКТА ФУНДАМЕНТАЛІТІВ, що поселилася у Вермонті стоїть тепер перед публічним оскарженням, що в ній карають дітей биттям. Члени секти скликали з того приводу публічні збори, де старалися боронити своє становище. Вони уважають, що наступне покоління людей буде зовсім втрачене, якщо тепер діти не відчують справжньої дисципліни у вихованні, а до неї належить також биття за кожну провину. Збори викликали гарячу дискусію і на них було 50 журналістів.

В ПАЛАТІ РЕПРЕЗЕНТАНТІВ І СЕНАТІ погодилися на те, щоб продукувати новий тип сателіта, який може реєструвати совєтську лейзерову зброю. Ці сателіти будуть найдорожчі, які досі будували, та служитимуть шпиґунським цілям.

ПРЕЗИДЕНТ РОНАЛД РЕҐЕН відвідав Мериленд, де оглянув заповідник Блекводер, щоб ствердити, що його політика для охорони довкілля приносить висліди. Однак активісти охорони довкілля уважають, що заходи Р. Реґена в цій ділянці недостатні.

ВІДОМА В ЗСА Церква науковости (Church of Scientology), що має біля 6 мільйонів членів, зібрала величезні гроші, які, як інформує тепер один із головних її урядовців, перенесено до банків поза кордони ЗСА. Провідник тієї „Церкви" і її основник Л. Рон Габбард був спершу автором фантастичних повістей. Показується, що на його доручення 100 мільйонів долярів перенесено потайки до банків поза кордони ЗСА та здепоновано під його іменем. Тепер він боронить ся, що ці гроші призначені на добродійні цілі.

АРХИДІЄЦЕЗІЯ НЮ ЙОРКУ дементує вістку буцім то архиєпископ Джан О'Коннор консультувався з Папою Іваном Павлом II у тому, що він не хоче підписати доручення міста Ню Йорку, яким забороняється відмовляти будь-яку працю гомосексуалістам. Минулого тижня в тижневику „Католицький Ню Йорк" були знімки архиєпископа і Папи із заголовком „Голос підтримки", а в підзаголовку вияснення, що Папа підтримує О'Коннора у питаннях гомосексуалістів і абортів.

На Союзівці почався тенісовий сезон

А. ХАРХАЛІС ПЕРЕМІГ У ТУРНІРІ УСЦАК-СХІД

Головний касир УНСоюзу У. Дячук вручила трофеї переможцеві в групі чоловіків А. Хархалісові (справа) і А. Кутковi.

Союзівка. — Уже 29-ий з черги тенісовий сезон на цій оселі УНСоюзу почався першим з шістьох турнірів в суботу і неділю, 7-8-го липня, що його влаштувало тут УСВТ „Чорноморська Січ" під еґідою УСЦАК-Схід. Турнір був присвячений 60-літтю УСВТ „Ч.Січ", яке уфундувало трофеї для фіналістів.

Не зважаючи на зливну погоду від четверга до суботи ранку, на Союзівку приїхало 29 змагунів і змагунок, які, висушивши корти в полудневих годинах в суботу, змагались у сімох групах до фіналів в неділю.

У групі чоловіків свій минулорічний примат захистив з успіхом Андрій Хархаліс, перемагаючи в ідентичному фіналі Адріяна Кутка вислідом 4-6, 6-4, 6-3. У півфіналах Хархаліс переміг Юрія Цікала, 6-3, 6-4, а

(Продовження на ст. 3)

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893

Svoboda USPS (30-420 ISSN 0274-6964) is published daily except Sundays, Mondays, and holidays by the Ukrainian National Association, Inc. at 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302.

Subscription: 1 year — $40.00, 6 months — $22.00, 3 months — $12.00. UNA members: $7.50 — 6 months, $15.00 — 1 year. Change of address - $1.00. Make check or money order payable to "Svoboda".

Postmaster: Send address changes to
"Svoboda" • P.O. Box 346 • Jersey City, N.J. 07303

Second Class Postage paid at Jersey City, N.J.

Статті і дописи підписані авторами, не мусять відповідати поглядам Редакції. Редакція застерігає собі право в потребі виправляти і скорочувати надіслані матеріяли. Незамовлені матеріяли повертається тільки тоді, коли автор собі це виразно застеріг, долучивши заадресовану коверту з відповідною поштовою оплатою. — За зміст оголошень Редакція не відповідає.

Передплата на рік $40.00, на півроку — $22.00, на 3 місяці — $12.00. Для членів УНСоюзу $7.50 на 6-місяців, $15.00 — на рік. За кожну зміну адреси — $1.00.

Чеки і "money orders" виставляти на "Svoboda".

P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Китайсько-совєтські стосунки не змінились

Офіційний орган китайської комуністичної партії тижневик „Бейджінґ Рев'ю", який, крім китайської, друкується п'ятьма закордонними мовами, помістив у числі за червень ц. р., довшу аналітичну статтю, базовану на розмові кореспондента цієї газети з представником Китайської Народної Республіки в Москві Ґвіяном Ґвіченом, який з рамени китайського уряду веде там уже два роки переговори із совєтськими представниками з метою поліпшення відносин між обидвома надпотугами, стосунки яких можна вважати ворожими. Доказом ворожости комуно-московської імперії до Китаю може послужити між іншим виступ генерального секретаря ЦК КПСС і голови Президії Верховної Ради СССР Константина Черненка і міністра оборони СССР, маршала Дімітрія Устінова, які ще так недавно перестерігали китайських лідерів перед „авантюрницькою політикою" у відношенні до майже сателіта Москви В'єтнаму, який не тільки окупував Камбоджу і частинно Ляос, але займається постійними провокаціями на в єтнамсько-китайському кордоні.

Названий китайський дипломат виразно і недвозначно каже, що лідери Совєтського Союзу не зрезиґнували з цієї надії, щоб знову взяти під свою контролю КНР, хоч знають, що поворот до ситуації з-перед 30-ох років є майже неможливий. Справжньою причиною застою у переговорах і відносинах між СССР і Китаєм є московські імперіялістичні апетити, які цілком не зменшились за останніх 25 років „братньої сепарації" між Москвою і Пекіном. „Справжньою проблемою застою є намагання совєтів привернути ситуацію з 1950-их років і опанувати нас, зламавши наш спротив", - заявив Ґ. Ґвічен, який каже, що Москва кваліфікує країни на добрих і злих. Добрі є ті, які йдуть по лінії політики Совєтського Союзу, а контрреволюційними, або націоналістично-капіталістичними — ті, які намагаються вдержувати невтральну лінію, або ведуть свою власну закордонну і оборонну політику, не дивлячись на задні колеса імперської політики.

Китайська газета дає до зрозуміння совєтським імперським речникам, що совєтсько-китайські відносини можуть поправитися тільки з передумовою прийняття Москвою трьох невідкличних точок: негайного і безпередумовного відтягнення совєтського війська з окупованого Афганістану, припинення допомоги В'єтнамові в його імперіялістичній політиці і окупації сусідніх країн, зокрема Камбоджі і різкого зменшення совєтських ракет і військових частин на північній частині кордону між Китаєм і СССР.

Досі Москва не погоджується на жадні передумови КНР і ситуація залишається далі напруженою. Очевидно, китайські лідери не бажають собі війни з Совєтським Союзом, бо вона була б нереалістичною і принесла б знищення для обидвох країн. Але доки Москва не усвідомить собі цього, совєтсько-китайські стосунки не поправляться.

Уміжчасі Пекін наладнав свої відносини з іншою надпотугою, а саме із З'єднаними Стейтами Америки, з якими китайський прем'єр-міністер Чао Чіянґ підписав ряд нових і корисних для Китаю договорів про господарську і військову співпрацю та доставу американської технології до КНР, що у свою чергу викликало скажену лють Москви і нові напади на політику Пекіну.

Пекін свідомий того, що совєтські нуклеарні ракети наставлені не тільки на індустріяльні Центри Европи, Японії і ЗСА, але також на Китай. До того ж, як відомо з джерел західніх розвідок, СССР плянував свого часу нуклеарний напад на Китай.

Тому немає чого дивуватися, що сьогодні китайці вважають загрозою для себе не тільки совєтські ракети на китайсько-совєтському кордоні, але також совєтську присутність в Афганістані і совєтського сателіта — В'єтнам, який готовий виконати всяке завдання, яке йому підкаже Москва.

Можна припускати, що в такій ситуації американсько-китайська співпраця буде лише затіснюватися, а натомість відносини Пекіну з Москвою погіршуватимуться з кожним днем.

Михайло Кучер

ДЕ КЮСТЕН — ПЕРШИЙ СОВЄТОЛОГ

II.

Де Кюстен зацікавився декабристами, зокрема князем Трубецьким. Дружина князя пішла з чоловіком на заслання і в листі до царя описала страшні умови. В Росії страх пояснює все, всю гидоту поступовання. Страх дає нагороду в країні, де влада не признає закону.

Росіяни, які читали книгу Кюстена, казали: що можна побачити протягом трьох місяців? При полеміці запевняли протилежне, заперечували факти. „Москалі нічого не мають свого оригінального, все наслідування. За всіх думає цар. Можливо, всюди є невільники, але невільники-шляхта — це щось нечуване. Чужинці, які були в Росії і описали її позитивно, обманули світ. Росіянин живе і помирає в темноті, спокійно живе без правди. Брехня для нього нормальне. Правда працює проти держави. Як би біблійний потоп стався тепер, цю катастрофу в Росії замовчано б. Росія країна німих. Люди-автомати. Мовчанка-ознака неволі. Европейці роблять помилку, коли одверто пишуть про свої неґативи. Тому росіяни із нас сміються", — писав де Кюстен.

„У Росії ви не зробите кроку без провідника, якого звичайно не хочете. В Росії ви не можете мати своєї думки. Росіянин вміє зробити так, щоб чужинець не побачив того, що хоче. Мерзенний раб, який живе на колінах, мріє про панування над світом. В Росії все без меж, не має меж поневіряння, ані підлота. Вартість життя для росіянина — мінімальна. Росіянин живе, чи існує? без щастя, без гідности. Росія хоче пограбувати Европу і так станеться, бо европейці не розуміють росіянина. В Парижі люди пильно читають революційні брошури еміґрантів москалів. Европа хвора на лібералізм. Москва сильна відсутністю свободи. Росіянина не легко описати. Він шорсткий як калмик, брудний як лапонець, він темний і дикий. Москаль як мавпа імітує Захід, він не доріс до цивілізації. Згадується думка Вольтера — „москаль згинув перед дозріванням". Для москаля пиятика найбільше задоволення. П'яний москаль щасливий. Тоді він або б'ється, або плаче і цілується. Якщо в Росії трапиться Революція вона буде жахлива. Вбивство для москаля просто обов'язок. Вбивства заплановані і провадяться систематично. Людей вбивають без злости, без емоцій, мовчки, спокійно. І той спокій страшний. Злочин без розуміння гріха. Якщо комусь не подобається в Европі — нехай іде до Росії", — писав де Кюстен.

Найгостріше на книгу де Кюстона зареагував Н. І. Ґреч, автор праць з російської філології та журналістики: „Злива брехень, недокладностей та зневаг". Ґреч свою „рецензію" не писав на замовлення Третього Відділу — політичної жандармерії. Все таки він сподівався нагороди. Коли нагорода не прийшла, почав голосно нарікати. Врешті представник російської жандармерії вияснив Ґречові, що уряд не може його голосно похвалити. Це суперечило б гідности царя. (Лемке. Николаевские жандармы. Санкт Петербург, 1909 р. стор. 147).

Обізвався і російський еміґрант Герцен, отой, що з-за кордону закликав до кривавої революції (К топору, Русь! — до сокири, Росіє!). Писав про поверховність, нерозуміння, перебільшення, але не відмовив авторові здібности бачити і розуміти бачене.

Европейські рецензії були холодні. Граф Нессельроде тодішній (1843 рік) російський посол у Парижі, писав: „Я постарався, щоб критика книги Кюстена появилася в „Revue de Paris" і в „Quotidiennce" (Літературное наследство ч. 31-32, Москва 1937, стор. 155).

Очевидно книгу Кюстена заборонено в СССР. Вона мала тільки два неповні переклади, перший 1910 року, другий зараз після революції. Тих книг ніде не можна дістати.

Кінець

НА МИСТЕЦЬКІ ТЕМИ

Українська опера на північно-американському континенті

Перші вісім днів червня у Торонто були призначені для „Тижня Української Опери". З цієї нагоди, в театральній залі Мекміллен, при музичному факультеті Торонтонського університету, відбулося декілька постановок. У Торонто — це вже кінець музичного сезону і я, не зважаючи на моє замилування до оперного мистецтва та зацікавлення українською культурою, не міг ніяк здобутися на відвагу піти на ще одну постановку. Маючи за собою повний сезон Канадської Оперної Компанії, від Ваґнера до Доніцетті, я досить неохоче принимав можливість „відсидіти" ще одну оперу, хоч би вона тематикою та музичною культурою була близька моєму серцю.

Та все ж таки, „заклавши деякий капітал" і, що найважливіше, пожертвувавши дорогий час, я пішов на одну імпрезу Українського Канадського Оперного Товариства. Признаюсь, що моя „інвестиція" була дуже вдалою. Під враженням перших акордів увертюри, моя нехіть почала раптом зникати, зродилось зацікавлення, яке перемінилося у приємність та завершилося повним естетичним задоволенням. Коротко кажучи, Українське Канадське Оперне Товариство дало першорядну постановку, яка на довший час залишиться у моїй душі джерелом музичної насолоди.

Я вибрав такий вечір, коли ішла постановка традиційної опери „Запорожець за Дунаєм" Семена Гулака-Артемовського. Знаючи, що ця опера є „святая святих" для української публіки, диригент і режисер, маестро Володимир Колесник, робив усе можливе, щоб віддати свіжу й непідроблену красу музики, уникаючи сантиментально-сахаринового посмаку, який обнижує якість музики Гулака-Артемовського та який часто можна відчути в виконанні чи то там в Україні, чи тут на еміґрантських концертах на Заході. В цій постанові не було музичного кічу. Маестро Колесник тримав усе від початку до кінця в темпі, можливо час від часу дещо заскорому.

Маестро Колесник є добрим мистцем свого діла. П'ятидесятичленна оркестра, складена з музикантів неукраїнського походження, які правдоподібно ніколи й не чули про Гулака-Артемовського, а тим паче не виконували його музики, грала з ліричною повнотою своїх струнних та голосистістю духових інструментів з такою досконалістю, яку може видобути тільки вельми чутливий диригент. Солісти вокалу в загальному були добре підібрані та з добрими голосами. Леонід Скірко, в ролі Карася — бас, з добре вишколеним голосом, виявився теж добрим і природним характерним актором. А Ганна Колесник... Хто може забути її палкий й агресивний діялог, а при тому здібності передати ліричну ніжність у дуеті з Карасем у першій дії. Марта Кокольська-Мусійчук співала зовсім добре в ролі Оксани. На жаль, для тенора Богдана Чаплинського роля Андрія була деколи поза його голосовими спроможностями.

Сила доброго ансамблю лежить не раз у його малих і другорядних ролях. Під цим оглядом Українське Канадське Оперне Товариство виявилося на висоті. Давид Варябедян (вірменського походження) був дуже вдалим вибором, щоб віддати „орієнтальний" вигляд та відповідний чужинецький акцент української мови султана. Максим Колесник був дуже переконливий в ролі євнуха, а Марк Пар добре вив'язався у ролі моторного карликуватого слуги султана. Приємно було бачити, що кожна з їхніх смішних витівок не переходила в дешеву комедію.

Вкінці, повнозвучний хор складений з біля п'ятидесяти хористів, у чудових традиційних одягах (вишивані льняні сорочки, а не масової продукції друкованки, як у багатьох професійних европейських ансамблях), виповнював залю звучними голосами під час своїх багатьох виступів. Найзворушливішим завершенням було в третій дії виконання „Владико, неба і землі". Цим могутнім хоралом Гулак-Артемовський віддав українську дань національній музиці XIX століття. Музика Гулака-Артемовського для українців, дорівнює музиці Сметани для чехів, чи музиці Еркеля для мадярів. Теж і в цьому випадку, маестро Колесник ужив усіх старань, щоб наснажені високими почуваннями слова та лірична мелодія не розчинились у носталгічній мазі. Вдержуючи виконання хоралу у властивій музичній формі, хор досягнув такого чуттєвого наснаження, що в очах багатьох хористів блистіли молитовні сльози. Цей гимн любови й туги за Україною підніс, до цього часу досить стриману, публіку на ноги і вона віддала оперному ансамблеві стоячу овацію.

На жаль, цей кульмінаційний пункт опери притьмарено метушливим фіналом народних танців під звуки козацьких мелодій. Цей „спонтанний" вибух фізичної енерґії проявився в аматорському виконанні місцевої торонтонської танцювальної групи. Ці „танці" були абсолютно задовгі, сцена переповнена танцюристами, хореографія неокреслена. Беручи до уваги очевидні обмежені можливості цієї групи, хоч я сумніваюся, чи виступ професійних танцюристів мав би

(Продовження на ст. 4)

Омелян Твардовський

ХТО ГАСИТЬ ОЛІМПІЙСЬКИЙ ВОГОНЬ?

Під таким заголовком нюйоркська аґентурна газетка „Українські Вісті" в одному з травневих чисел, опублікувала редакційну, в якій гостро скритикувала Адміністрацію президента Реґена, яка, мовляв, „намагається принести дух холодної війни у міжнародний спорт".

Згідно із вказівками своїх кремлівських хлібодавців вірні слуги червоної імперії з „Українських Вістей" мусіли повторити всі брехні і видумки російських спортових політруків про неіснуючу „небезпеку і життя радянських спортсменів", що їх чекали на XXIII Олімпіяді в Лос Анджелесі.

„...численні угрупування 'ультра' — повторили слуги в редакційній, — готувалися вчинити широку програму провокацій, актів фізичного насильства та інших ворожих акцій щодо спортсменів з соціялістичних країн".

Згадавши про „зборище представників антирадянських організацій, що відбулося у Лос Анджелівському готелі —'Генкок парк', які проголосили своєю метою — зробити життя для спортсменів Радянського Союзу неприйнятним"... (це явна брехня-зам. (от), слуги з „Українських Вістей" були змушені теж згадати українських буржуазних націоналістів. Ось якого гороху з капустою намішали: „...Мова йшла про те, щоб взяти в антирадянський шабаш 10 тисяч погромників — всяких мастей фашистів, куклуксклані вців, сіоністів, українських буржуазних націоналістів тощо".

Затративши міру в грубій брехні в цій редакційній було ще написано: „...у підготові акцій фізичної розправи над радянськими спортсменами під час літньої Олімпіяди взяли б участь, принаймні, 100 терористичних організацій. В їхнє число входять всілякі націоналістичні угрупування, що виступають з відкритими погрозами на адресу не тільки радянських атлетів, а й спортсменів з інших соціялістичних країн".

Очевидно ці „страхітливі" твердження „Українським Вістям" було доручено опублікувати російськими хлібодавцями, бож їм, було потрібно тих брехливих „крапель" для виправдання перед спортовцями імперії, які бажали бути учасниками Олімпіяди. Тому з такою швидкістю було наказано передрукувати цю редакційну київській „Спортовій Газеті" з дня 23-го травня 1984 року.

До деякої міри наші нюйоркські слуги прислужилися — нехотячи добрій справі. З передрукованої редакційної, — спортовці в Україні ще раз довідалися про існування організованої української громади, яка робить добру роботу для нашої справи, коли її боїться імперія. Свідомі українці і спортовці в Україні вміють і мусять читати теж між рядками.

Але все таки, чому „Українські Вісті" досі не поцікавилися фактом, що спортовці з України не можуть брати участи в Олімпіядах? Адже Українська Совєтська Соціялістична Республіка є повноправним членом, О О Н, ЮНЕСКО й інших міжнародних організацій. Чому ляяні російськими імперіялістами ЗСА не забороняють спортовцям Пуерто-Ріко репрезентувати свою країну під своїм прапором на світовій спортовій арені в цей час, як українські спортовці змушені змагатися у збірній СССР, практично в збірній Росії?

Чому Москва дозволяє виступати на Олімпіяді спортовцям Монгольської Народної республіки, а не допускає збірної Української ССР, яка з успіхом бере участь в спартакіядах СССР?

У такій же незавидній ситуації є спортовці: Білорусії, Литви, Латвії, Естонії, Грузії і всіх цих народів, що їх поневолює імперіялістична Росія. Тому замість писати про „вимушену неучасть спортовців-рабів СССР у Лос Анджелеській Олімпіяді", „Українські Вісті", якщо вони є дійсно українські, зобов'язані писати про вимушену участь українських спортовців на всіх великих міжнародних змаганнях в збірній СССР, що її на міжнародній арені в більшості називають збірною Росії.

Отже „Хто гасить олімпійський вогонь для спортовців України, — як не імперіялістична Росія!

Козаки в Західній Европі

Недавно в Римі вийшла книжка „Козаки в тридцятлітній війні". Авторами є співробітники УНІГУ д-р Юрій Гаєцький і д-р Олександер Баран, професор історії Манітобського університету, учасник багатьох семінарів і конференцій в Гарварді.

Це вже їх друга праця, в якій досліджується участь козацьких відділів у великій европейській війні в роках 1618-48. В цім томі автори описують на базі документів з віденського та паризького архівів, козаків, які боролися по стороні австрійського імператора в рядах армії Валенштайна, проти мадярів і данських відділів у Шлеську та Саксонії. Також вони аналізують акції великого козацького корпусу, що воював у Льотаринґії, Люксембурґу і північній Франції проти французів в 1635-36 роках.

Окремий розділ розповідає про зміну ситуації в Західній Европі, перегрупування союзників та козацькі відділи на французькій службі проти Еспанії під Дюнкерком в 1646 році.

Багато козаків брало участь в цій тридцятилітній війні. Вони мали змогу познайомитись зі способом провадження війни, як це практикувалось в Західній Европі і примінити цей досвід у козацькім війську.

Впливи тих козаків на саме козацтво і українську суспільність є аналізовані в останніх розділах книжки, а в додатках поміщено 14 документів, які відносяться до участи козаків в 30-літній війні.

Повідомляючи про появу цієї книжки, слід завважити, що Український Науковий Інститут Гарвардського Університету, створюючи своїм співробітникам необхідні можливості для ведення наукових дослідів, причинюється до випуску нових публікацій, які збагачують розвиток української науки.

ФКУ

КОМІСІЯ, ЯКА ПРОСЛІДЖУВАЛА причину вогню на канадському літаку минулого року, що спричинив загибель 23 пасажирів, ствердила, що залога літака злегковажила силу вогню, який вибух у лазничках і через те, евакуація літака була переведена запізно.

Оксана Бризгун-Соколик

УКРАЇНА — 1933

I.

У 1935 році журналіст Томас Вокер, повернувшися зі Совєтського Союзу, видрукував в щоденній газеті „Чикаґо-Емерікан" серію статтей про голод в Україні. Ілюстрував це знімками. Він писав: „Я недавно їздив по Україні, частині Совєтського Союзу, де 6 мільйонів селян згинуло з голоду за останніх 18 місяців, бо вояки червоної армії відібрали від них весь урожай..". Ось його діялог з 9-літньою дівчинкою в Києві: „— Де мешкаєш? — Ніде. — Де твої батьки? — Загинули. — Де загинули? — В Чернігові. — Як загинули? — Не було що їсти. — Де ти ночувала? — В порожньому возі, поза плотом. — Чи хочеш стати комуністкою? — Ні, я хочу вмерти і бути з мамою..."

Степан Горлач, свідок голоду, у своїй книзі „Богдар" згадує епізод, де візник їхав возом з ослабленим конем. Коник з утоми впав, а на нього накинулися голодуючі. Автор каже, що причина такої поведінки не в народі, а в тих що, які панують над народом.

С. Вожаківський у своїй статті „Чи можна забути Москві?- згадує свої переживання: „Приїхав я у своє село Янопіль, і зайшов до сусіда Петра Жабокрицького, який сидів під своєю хатою. Він мене впізнав і, ледве підіймаючи руки, показував піти в хату, промовляючи смертельним голосом: „Хліба, хліба, їсти, їс..." і навіки замовк. Я зайшов до хати. На печі лежала Петрова дружина в напівподертій одежі, а дитина її, пару місяців від роду, тримала в роті мамину грудь. Вони були обоє мертві. Вожаківський з жахом побіг до канцелярії колгоспу, де йому сказали: „То не ваша справа. Ми знаємо самі, що робити".

Сучасний письменник в Україні, Олесь Бердник пише в „Заповіті Христа": „коли мені було шість років страшний голод почав нищити Україну. Знаю про ту жахливу подію не з переказів, не з сторінок газет чи книг. Сам був учасником всенародного лихоліття.

Мертвяки валялися по дорозі, на городах, в хатах. Інколи з'являлася підвода, байдужі люди складали покійників штабелями на вози, одвозили до цвинтаря. Там підводу перевертали, трупи гуркотіли в спільну яму, здичавілі собаки кидалися на здобич, люто скалячи зуби. Таких епізодів можна навести багато".

Дня 28-го квітня ц. р. совєтська амбасада в Оттаві видала пресове звідомлення ч. 60, яке розіслала до преси і радіо і телевізії в цілій країні. Це пресове звідомлення, це реакція на наші акції в справі вшанування жертв штучного голоду в Україні в трагічні 50-ті роковини. Це пресове звідомлення підтверджує нашу стару приповідку: „Вдар об стіл, ножиці обізвуться..."

Совєтська амбасада на трьох сторінках густого друку, хоче доказати, що Совєтський Союз невинний. Що його уряд не заподіяв неймовірні злочини нашим братам і сестрам в Україні, не в часі війни, а в мирних часах модерного XX століття.

Хочу переглянути кілька цікавих точок цього звідомлення, яке мають у руках усі канадці, впливові в засобах масової інформації.

Пресове звернення має заголовок: У справі так званого „голоду" в Україні.

Недавні вістки в пресі і радіо хочуть створити враження, нібито в Україні, був створений штучний голод в роках 1932–33, мовляв тому, що селяни не хотіли колективізації.

Уже в часі голоду вістки про голод таких журналістів, як вже цитований Томас Вокер, Малком Маґериджі, що перебували у Москві, пробивалися на Захід. Хоч такий журналіст, як Юджін Лайонс, прихильник комуністів, який працював в Ню Йорку для пресового аґентства ТАСС, а потім в Москві розчарувався в комунізмі твердить у своїй книзі, що його колеґи, хоч всі знали про голод, та не всі про нього писали. Бо багато репортерів писали те, що Москва хотіла.

Проте багато авторів книг згадує голод в Україні, цитую кілька:

У книзі „Опозиція в СССР", автор Ролан Ґоше пише: (стр. 218) „...В листопаді 1932 року, Сталін і його дружина Надєжда Аллелуєва обідали з Ворошиловими та іншими членами Політбюра. Того вечора, перший раз у світі, в якому правді замикаються уста, і в якому все є репресоване, Надєжда відважилася сказати те, що мала на серці. Вона говорила про голод, від якого населення терпить і про терор, який панував у партії..."

Нікіта Хрущов у своїх споминах пише (стр. 60): Мікоян розказував Хрущову, що одного разу до нього прийшов товариш Демченко, перший секретар партії в Києві, і спитав „Чи товариш Сталін, або хтонебудь з Політбюра знає, що діється в Україні? Як що ні, я вам розкажу. Недавно приїхав до Києва потяг повний трупів людей, що померли з голоду. Потяг збирав трупи в дорозі поміж Полтавою та Києвом..."

Генерал Петро Григоренко у своїх споминах пише: (стр. 41-42): „...В грудні 1931 року, я, як студент військової Академії дістав телеграму: приїзди сейчас, батько тяжко хворий. Йому вдалося відразу виїхати. Як потяг приїхав до Білгороду, його обступили напівзодягнені діти та дорослі і всі просили: „Хліб, хліб, хліб..." „Чим глибше я їхав в Україну, тим більше бачив голодуючих. Приїхав я до села Борисівка... і знайшов свого хорого батька. Він голодував. Щоб його врятувати, я його мусів вивезти звідси..."

Як ми возьмемо до уваги роки згадані тими авторами, то голод був вже в 1931 році і був ще в 1934-му. Роки 1932-33 — це, як Юрій Клен каже. Прокляті роки, коли то тисячі людей вмирало по хатах, в полях, на дорогах до міста, та на вулицях міст України.

Демографи устійнили, що українські селяни в кульмінаційний час голоду вмирали пересічно по 25,000 денно себто понад тисячу на годину — 17 людей на хвилину.

Совєтська амбасада у своєму звідомленні далі пише, що в 1931 і 32 роках були в Україні великі посухи і в липні 1932 року на конґресі партії рішено помогти пошкодженим, щоб так зменшити наслідки злого урожаю на населення.

Статистики науковців доказують, що ніякі посухи не знищили урожаї 1931-32 років. Урожаї були нормальні, пересічні. Але в 1932 році уряд видав трикратно закон здавати все нові та нові порції урожаю державі і селянам врешті не залишилося нічого. Згаданий совєтською амбасадою конґрес партії в справі допомоги не відбувся. Зате в серпні 1932 року київський уряд дістав наказ з Москви перевести наступні чотири зарядження негайно в життя.

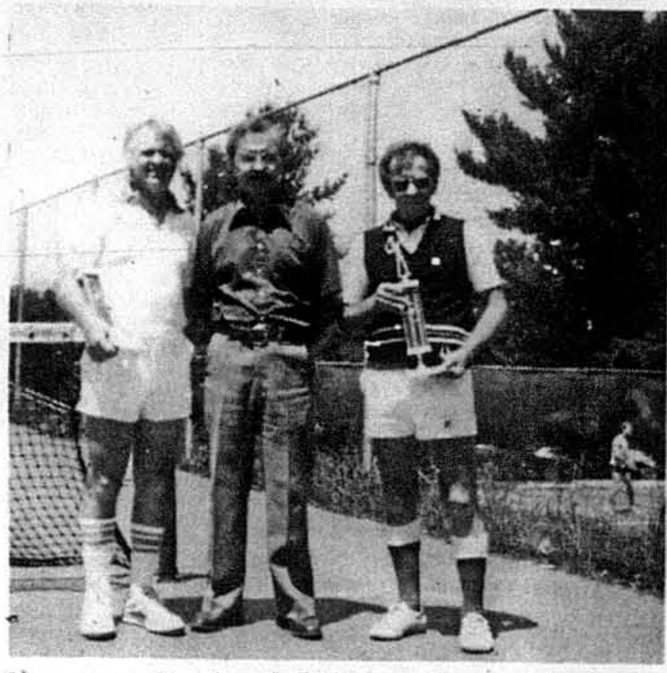
(Закінчення буде)

На Союзівці...

(Закінчення зі стор. 1)

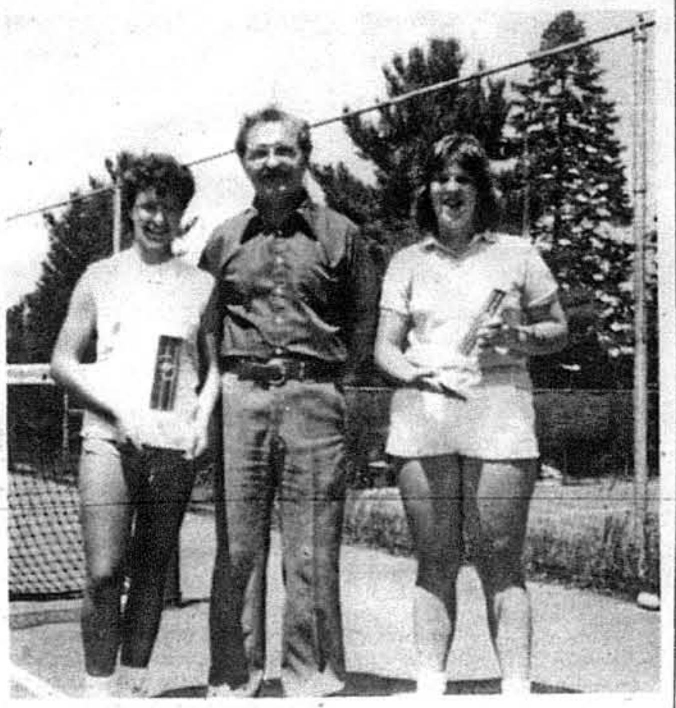
Старші юнаки — чемпіон Е. Олинець (перший зліва), А. Бурчак і В. Невмержицький отримали трофеї від головного предсідника УНС д-ра І. Флиса.

Управитель Союзівки І. Рабкевич обдаровує трофеями фіналістів (зліва): О. Олинця і З. Снилика.

Молодші юнаки з У. Дячук після вручення нагород.

К. Кизик (перша зліва) і М.Кутко тримають трофеї, що їх їм вручив І. Рабкевич.

Кутко Корнила Чорнія, 5-7, 7-5, 6-0.

У групі молодих сеньйорів (35 років і вище) Юрій Савчак переміг у фіналі Юрія Ґрабця вислідом 6-0, 7-5. До фіналів вони добились перемогами над Володимиром Дзіваком (Ю. Савчак), 6-1, 6-0, і Юрієм Витановичем, 6-3, 4-6, 6-2.

У групі сеньйорів (45 і вище), Олександер Олинець переміг у фіналі Зенона Снилика вислідом 6-1, 6-2 ,здобуваючи на постійно пропам'ятну чашу у св. п. д-ра Володимира Ленця. Третє місце у цій групі здобув Мілян Обрадович перемогою над гостем з Арґентини, В. Булою, після довгого маратону, 6-4, 6-7, 7-6.

У групі старших юнаків другий рік підряд переможцем вийшов Евген Олинець, перемагаючи у фіналі Андрія Бурчака, 6-0, 6-0. У групі переможених чашу здобув В. Невмержицький, перемагаючи Я. Кіцюка, 6-3, 2-6, 6-4.

Три юнака у віці 13 років і нижче розіграли поміж собою змагання кожний з кожним з таким вислідом: Григорій Була — перше місце, Лесик Кальман — друге, і брат Григорія, Олександер — третє. Всі вони кілька днів раніше закінчили тенісовий табір на Союзівці.

Тільки дві дівчини приїхали цього року на турнір (табори, дощ, Вільна Олімпіяда в Торонто) і розіграли партію в неділю. Ксеня Кизик перемогла Марту Кутко вислідом 6-1, 6-2.

У комбінованій групі чоловіків і молодших сеньйорів з одною програною переможцем вийшов Юрій Голюка над Романом Кизиком, 6-2, 6-0.

Трофеї фіналістам вручили: головний предсідник УНСоюзу д-р Іван Флис, головний касир Уляна Дячук і управитель Союзівки Іван Рабкевич.

Турніром проводили: Ю. Савчак, З. Снилик і Орест Кизик. Два інші члени турнірової комісії, її голова інж. Роман Ракочий, ст., і д-р Зенон Майківський були в той час в Торонто на Вільній Олімпіяді. Перший з них перевів там тенісовий турнір, а другий опікувався українською дружиною в складі: Денис Чорній, Юрій Гусаківський, Ерік Матківський, Люба і Оленка Матківські і Таня і Ліда Савчак. Дівчата здобули золоту медалю, а хлопці — срібну. Подробиці про цей турнір будуть подані в наступних числах „Свободи".

Підготовляють...

(Закінчення зі стор. 1)

та князівень, яка приймає кандидаток від видань, очолює Христя Кульчицька.

Під час Балю відбудеться виграш мистецьких картин, що їх подарували мистці: Стефанія Бернадин („Квіти") та Олександер Канюка („Коломийка") і д-р Микола Ценко, який подарував „Ікону" Тирса-Венгриновича.

До Ділового комітету 12-го балю української преси, крім співголов М. Харини та О. Кузьмович, належать: Людмила Чайківська — заступниця, Марія Галій — секретарка, Марія Леськів — фінансова референтка, референтка зголошень кандидаток — Х. Кульчицька, референтка виграшу картин — Марія Євсевська, господарська референтка — Дарія Федак і пресовий референт — Мстислав Дольницький.

Членами комітету є: Христя Сеник, Ярослава Баранецька, Марія Татарська, Лідія Бульба, Наталія Перфецька, Христина Дольницька, Ірина Юрчак, Марія Данилів, Марія Михайлюк та Оксана Михайлюк.

Кобзарська...

(Продовження зі стор. 1)

Марії Мандзій-Волянської був гарною і приємною появою. Вона проспівала три пісні: „У гаєчку ходила я", арр. Левка Колодуба; „Має ву нічку", слова і музика Льва Лепкого (в програмці помилково подано як автора Богдана Лепкого, що був композиторові старшим братом), та „Бистру воду", народну пісню в обробці Т. Павловського та М. Дейчаківського, двох професійних музик-бандуристів, які акомпаньювали співачці.

З двома піснями виступили дві солістки-бандуристки Ліля Опанащук і Оля Ходоба, члени Ансамблю „Гомін Степів". Вони ще зовсім „молоденькі" у своїх кобзарських самостійних виступах, але за короткий час здобули собі симпатії тих, хто їх чули. День перед цим Концертом - панорамою у суботу, 9-го червня, вони співали і грали успішно в етнічному фестивалі на площі Статуї Свободи, де їх глядачі не-українці вітали з ентузіязмом.

Закінчення першої частини Концерту-панорами було дуже зворушливе, бо це вперше в історії кобзарства в світі виступили на сцені діти віком від шести років вгору і грала на малих бандурах - „полтавках", зроблених вже тут, у Ню Йорку, майстром виробу бандур і навіть не-українцем Кеном Блумом. „Навіть кріслечка треба було привезти з долини міста з дитячої світлички", — хвалився М. Чорний. Поява дітей з малими бандурами викликала схвальний гомін поміж публікою і нетерпеливе бажання почути їх. Грали десятеро дітей під керівництвом своїх інструкторів Юліяна Китастого і Наталки Дмитріюк так званим „харківським способом", де ліва рука виводить мелодію. В той спосіб діти вже від самого початку науки мають можливість розвивати обидві руки. В розмові з Н. Дмитріюк, бандуристкою, яка має чималу практику за собою як інструктор багатьох кобзарських таборів, довідуємося, що бандура — це ідеальний інструмент для музичного навчання, бо сам інструмент нескладний, його легко зрозуміти й опанувати. Досі навчання гри на банруді починалося з підлітків звичайно. „Тепер цей початок пересунено на три-чотири роки вниз", — як казав М. Чорний; і тепер „відкрилася зовсім нова сторінка в кобзарстві... По всіх більших поселеннях українців, де існують школи гри на бандурі, нарешті можна буде охопити грою на бандурі наших наймолодших". М. Чорний має візію не десятка, а сотні дітей з бандурами на сцені. Розмовляючи з ним, переймаєшся і сам його вірою в небачений розквіт кобзарства, бодай поза Україною, якщо на нашій рідній землі бандура обмежена до малого кола людей і може служити лише пропаґандивним засобам для окупанта...

Після виступу наймолодших, які написалися дуже-дуже добре, раптом велика куртина відслонилася і всі відділи Школи КМ приєдналися для виступу. Це був апогей Панорами і наочний доказ, що дійсно є зміна, є переємники для „нашої думи і нашої пісні, що не вмре, не загине". З лівого боку — наймолодші з малими бандурами, з правого боку — молодь з чернігівками-бандурами. Всі разом заграли й заспівали народні пісні: „По той бік гора", „Сонце низенько" і „Вийшли в поле косарі". Захопленню залі не було кінця, бож і не диво — такої надійної молодої зміни не бачив навіть Київ.

Після закінчення першої частини Концерту-панорами були привіти від організацій, у першу чергу від хору „Думки" вітав бандуристів інж. Ігор Раковський, бо якраз нюйоркський заслужений хор розуміє і оцінює як слід іншу музично-вокальну одиницю, що оце вже одинадцять років чарує наш Ню Йорк. Вітали бандуристів з поважним успіхом також інші організації.

У другій частині Концерту були виступи „Гомону Степів", усієї ШКМ, солістів-бандуристів Юліяна Китастого і Миколи Дейчаківського. Їх обох вирізняє прецизна гра і вдумлива, глибока інтерпретація твору. Особливо М. Дейчаківський „заскочив" не одного і не одну в залі. Для декого, що бачили і чули його вперше, це було прегарне відкриття маємо нового віртуоза-бандуриста!

(Закінчення на стор. 4)

У Вілліямставні вшановано пам'ять св. п. Марії Капій

Вілліямставн, Н.Дж. (А. К.). — Тут по довгій і тяжкій недузі 26-го травня відійшла у вічність членкиня 261-го Відділу УНСоюзу, Товариство „Україна". Покійна залишила в смутку родину, приятелів, знайомих, а також союзовців-членів Відділу.

Щоб залишилася згадка по Покійній, то під час тризни, з рамени Управи 261-го Відділу, Олександер Кобаса перевів збірку серед присутніх на Патріярший фонд, яка дала загальну суму 260 долярів. Цю суму зложили по 20 дол. Євгенія і Маріян Капій, Марія і Роман Флюнт, родина Флюнти (Брістол), Стефанія і Лонгин Світенко, Мирослава і Дмитро Молдован, Ольга і Олександер Кобаса, Ріта і Іван Васюрко, Леся і Рей ЛяДжоя, Галя і Андрій Стахнів, Галя Кузьмінська — 30 дол. По 10 дол. зложили: Олена Дорога, Петро Арко тин з родиною та Марта і Лев Барили, а по 5 дол. зло жили: Олена Дяченко, Павло Лісний з родиною,Валя і Гвідо і Катерина та Микола Ремчуки

У Торонто закінчився Тиждень Української Опери

Цей надзвичайно амбітний проєкт пройшов з повним моральним успіхом від 1-го до 8-го червня ц. р. Тиждень Української Опери — це перший такий експеримент в житті не тільки культурного українського Торонто, але й цілого американського континенту.

Українське Оперне Товариство і відомий вже всім Український Оперний Хор Тижнем Української Опери відзначили своє повне праці та успіхів десятиліття, з позитивними критиками знавців музики та виступами далеко поза Торонто.

В цьому тижні торонтонці мали нагоду побачити в залі МекМілан театру (заля музичного факультету Торонтонського університету на 815 місць) чотири рази „Наталку Полтавку", двічі „Запорожця за Дунаєм" та великий концерт-бенефіс. І хоч „Наталка Полтавка" далеко не перший раз поставлена в Торонто, та вперше на такому професійному рівні. „Запорожець за Дунаєм" — це фактично повторення постановки, яку ми мали нагоду бачити в Торонто та Гамильтоні два роки тому.

Прем'єрою „Наталки Полтавки" 1-го червня відкрився Тиждень Української Опери. В головних ролях виступили: мати Терпелиха — Ніна Теліжин, яка прекрасно відтворила образ збідованої матері, Наталка Полтавка — Лілея Волянська, яка має приємний голос і зрозуміння долі героїні. Дуже сильний був момент розпуки в часі розплітання коси. Петро — Павло Радковський щиро відтворив свою ролю. Виборний — Леонід Скірко та Возний — Юрій Белський — це пара, яка своєю спонтанністю та знаменитою співгрою вносили гумор на сцену і сміх на залю. Микола-Микола Фабрика з приємним голосом доповнював групу головних роль. Знаменито зіспіваний хор давав гарне музичне тло для опери, яка ще дотепер багатьох глядачів бентежить своїми довгими без музики діялогами. Прекрасно вийшов хор дівчат, коли Наталці розплітали косу, і вдалий був додаток „викупу" молодої, де „хлопці і дівчата" — мішаний хор, вийшов майстерно. Оркестра місцями заглушувала не надто сильні голоси солістів.

У неділю по обіді „Наталка Полтавка" була повторена зі зміненими акторами. Наталкою була Елеонара Бербенець — Білинська з дзвінким сопрано; Петро — Михайло Сеник з ясним тенором; Мати — Ірина Литвин-Щурко з теплим ніжним голосом; Миколою був Андрій Дудич, який з легкістю та відчуттям характеру відіграв свою ролю та з Наталкою і Петром внесли рух життя на сцену. Прекрасно вийшов момент зустрічі Наталки з Петром. Виборний і Возний були ті самі Леонід Скірко та Юрій Белський.

„Наталка" була повторена ще раз у середу, 6-го червня в першому складі, та в п'ятницю, 8-го червня (другий склад, тільки в ролі Миколи замість Дудича був Фабрика). Мені особисто подобався в загальному другий, недільний склад найбільше. Декорації — Еміль Теліжин, добра оркестра, диригент Володимир Колесник, кольоритні стильові костюми — Рая Юхименко, світляні ефекти — Джек Медгурст, — все це творило успішну цілість, і не дивно, що опера „Наталка Полтавка" дістала овації від задоволених глядачів, які стоячи оплескували та не давали куртині заслонитися. Поодинокі актори дістали квіти від своїх поклонників, також Оперне Товариство дістало квіти від Комітету Українців Канади, Відділ Торонто, з побажанням дальших успіхів, а Ірина Лукасевич-Дзікі, голова Оперного Товариства, з подякою за всю працю та труд.

На прем'єрі опери було кілька музичних критиків, не-українців. Вілліям Літлер в „Торонто Стар" хоч і признав талант диригента Володимира Колесника, але все ж таки завважив, що „Наталка" „Даз нот травел велл...", бо його, як і всіх присутніх, а ще більше виконавців, дивно вразила заля, незаповнена навіть дополовини (815 місць). Ця ситуація, на жаль, повторялася цілий тиждень, і було болюче враження, що хоч поодинокі особи поміж нами доросли до реалізації такого колосального проєкту на професійному рівні, наша громада ще не має традиції плекати цього роду мистецтва.

„Запорожець за Дунаєм" був у вівторок, 5-го і четвер, 7-го червня. Виконував один склад акторів: знаменита Одарка — Ганна Колесник; чудовий Карась — Леонід Скірко. Ця пара грала так, наче для них ці ролі були написані. Їхні дуети викликали бурі оплесків. Гарно виконала Оксану Марта Кокольська-Мусійчук; в ролі Петра приємний тенор Богдана Чаплинського звучав багато краще, ніж два роки тому; поважний Султан — Давид Варжебедіян з милим голосом; Селіг-Ага — Максим Колесник віддав прекрасно тип-характер, а малого Гасана вміло виконав Марко Паро. Післанець султана Імам, Андрій Сорока, також прогресував від останньої вистави, звучав дуже добре. „Дівчата та хлопці", „козаки" і т. д. — прекрасний хор, який лишив незабутнє враження. Наприклад, початок другої дії, на сцені немає нікого. З-за хмар випливає місяць та виблискує у водах Дунаю. Вдалечині (за сценою) співає хор „Тихо, тихо Дунай воду несе...". Вже заради цієї частини варто було прийти на „Запорожця" двічі.

Уважаю, однак, що Карась не мусить перед Одаркою ховатися аж у псячій буді. Це наче приниження козацької гідности. Також танці, які додають радість, рух та красу опері, вдало виконані ансамблем „Веснянка", що їх приготовив Микола Балдецький — хореограф, краще були б перед молитвою. Чудово виконане хором і солістами „Владико неба і землі" дає таке повне та глибоке закінчення опері, що тяжко після того сприймати хоч майстерні, але все ж таки „порожні" танці.

Чаруючі декорації виготовив Еміль Теліжин, диригував Володимир Колесник, хормайстер Зеновій Лавришин, костюми проєктувала Рая Юхименко.

Найбільше людей прийшло на великий концерт-бенефіс, хоч і тут заля була далеко від заповненої. Виступали всі солісти обидвох опер і ціллю концерту було зібрати матеріяльну базу для опери М. Лисенка „Тарас Бульба", яку Оперне Товариство мріє колись поставити. Однак, завдяки байдужості українського глядача, замість прибутків, вийшли борги. Чи стане ця мрія дійсністю?

Програма концерту була досить довга, хоч кожний соліст виконував тільки один або два твори. Різноманітність не втомила слухача, а навпаки, слухалося з приємністю. Цікаво, чи ще колись будемо мати в Торонто таку нагоду — почути стільох солістів з так добре виконаними творами виключно українських композиторів на одному вечорі.

Програма йшла в наступному порядку: Леонід Скірко виконав Монолог Тараса Бульби муз. Л. Ревуцького, слова М. Рильського; Елеонора Бербенецька-Білинська — арію Марильці з „Тараса Бульби" М. Лисенка та народну пісню „Чом, чом не прийшов" у колоратурній обробці Кос-Анатольського, яку виконала справді гарно. Андрій Дудич з почуттям і драматизмом виконав арію Остапа з „Тараса Бульби" М. Лисенка. Михайло Сеник ніжно заспівав „Без тебе, Олена", народну пісню, та з відчуттям „Ой, та йшов козак з Дону" з „Наталки Полтавки" М. Лисенка. Дует „Де ти бродиш, моя доле" муз. Кропивницького виконали Павло Радковський та Леонід Скірко. „Україно, Дніпре, щастя моє" Довженка по-мистецьки виконала Ніна Теліжин. Її мистецьке слово було гарною відпругою та контрастом в концерті.

Андрій Сорока виконав арію офіцера з опери „Ноктюрн" Лисенка та дуже гарно „Коли часом" Недільського. Ірина Литвин-Щурко співала „Ой, у мого брата", народна пісня обр. Коляди, та „Над дніпровою сагою" Заремби. На закінчення першої частини Ганна Колесник та Богдан Чаплинський виконали дует Богуна і Соломії з опери „Богдан Хмельницький" Данкевича.

Після перерви ми почули Марту Кокольську-Мусійчук в арії Оксани з опери „Гайдамаки" Мейтуса. Баладу Гната з опери „Назар Стодоля" Данькевича та спів Яреми з муз. до „Гайдамаків" Лисенка дуже гарно заспівав Микола Фабрика. Приємно звучав дует повний лірики та романтики, „О, повтори" Бадія у виконанні Ганни Колесник та Леоніда Скірка. Лілея Волянська виконала приємно арію Репніної з опери „Тарас Шевченко" Майбороди та арію Ганни з опери „Наймичка" Вериківського.

Пісню Вакули з опери „Черевички" П. Чайковського виконав Павло Радковський. Тут ми мали нагоду почути ще одно прекрасне мистецьке читання: Юрій Белський виконав „Проповідь благочинного" Тараса Шевченка. Марта Кокольська-Мусійчук та Богдан Чаплинський гарно виконали дует Назара та Галі з опери „Назар Стодоля" Данькевича. Д. Варжебедіян заспівав арію графа ді Луна з опери „Трубадур" та дуже гарно виконав „Неаполітанську пісню" Рудольфа Фалво. Богдан Чаплинський переконливо проспівав арію Богуна з опери „Богдан Хмельницький". Повне емоцій „Люблю я тебе, Україно" Костецького, сл. Новицького темпераментно виконала Ганна Колесник.

На закінчення концерту всі виконавці разом знаменито заспівали „Де згода в сімействі" муз. Лисенка, сл. Котляревського. Концерт, а головно фінале залишили прекрасне враження. Слухачі були захоплені! Акомпаньювала Галина Бовкун, яка хоч дуже добра піяністка, та не відчула настрою вечора. Акомпаньювати допомогала Ірина Фабрика.

Тиждень Української Опери закінчився. Він притягнув любителів оперного мистецтва з Ню Йорку, Чикаго, Едмонтону, Монтреалю, Міннеаполісу, Сан Дієго. Були й такі гості з-поза Торонто, що ходили щодня. Але не притягнув торонтонців. Успіх моральний — величезний, матеріяльно — дефіцит. Для глядачів це було свято, це був пир. Певно, що багато деталів могло бути інших, чи ліпших. Але в тих обставинах, в яких Українське Оперне Товариство працювало, поставити професійно дві опери і концерт — це чудо, як сказала присутня співачка з Міннеаполісу О. В., — це епохальна подія. І зі всіх етнічних груп тільки єдина українська громада в Торонто колосальним зусиллям невеликого гурту ентузіястів і наш славний оперний хор зуміли зробити таке чудо!

Оксана Бризгун-Соколик

ВСТУПАЙТЕ В ЧЛЕНИ УНСоюзу!

Українська опера...

(Закінчення зі стор. 2)

інший кінцевий ефект, на мою думку, ідея „радісного екстатичного закінчення" опери не є в доброму смаку. Не бажаючи ображувати пуристів і, не зважаючи на те, чи танцювальні виступи є в оригіналі партитури Гулака-Артемовського, я думаю, що ці виступи треба конечно занехати, або, в крайньому випадку, поставити в іншому місці. Цей оперний шедевр не потребує штучного кінцевого піднесення. Ба — щогірше, це бездумне скакання та вибрязкування шаблями натякає, що, мовляв, українська культура ніяк не може обійтися без компонентів бурлеску й дешевої комедії. Пам'ятаймо, що після Котляревського прийшов Шевченко. Так і в цьому випадку, „Запорожець за Дунаєм" Гулака-Артемовського матиме багато краще закінчення, коли завіса упаде після останнього рефрену „Владико, неба і землі".

Останній хоровий виступ був зворушливий не тільки завдяки чудовій музиці Гулака-Артемовського, але передусім тому, що цей хорал висловлює правдиві почування української людини. Багато українських еміґрантів з першої ґенерації в Канаді чи в ЗСА почуваються подібно, хоч може не під матеріяльним, але під психологічним оглядом, як у XIX столітті козаки за Дунаєм. Вони тужать за красою української землі, якої вони ніколи не переживали, а може й ніколи не переживатимуть. Це, мабуть, тому заля театру Мекміллен була наелектризована при кінці цієї незабутньої мелодії високими почуваннями публіки.

Ця спроможність викликати найкращі прояви української духовости та передати її у професійний спосіб — що саме по собі є рідкісною подією тут на Заході — підтверджує потребу існування Українського Канадського Оперного Товариства. Жаль однак, що все це є показане тільки для українців. Великий музичний талант маестра Колесника та жертвенні зусилля членів Оперного Товариства не повинні залишитися тільки в межах української громади. Будучи носіями української музичної культури, вони повинні мати нагоду проявити свої таланти теж і серед канадських та американських співжителів. Українська культура заслуговує, щоб її пізнали та оцінили всі.

Щоб виконати це важливе завдання поширювання української культури, Українське Канадське Оперне Товариство в майбутньому повинно докласти всіх зусиль, щоб своїми постановками зацікавити теж і неукраїнську публіку. Це можна досягнути кращим плянуванням: вибором кращого сезону (місяць червень не є найкращою порою для оперних постановок в закритих приміщеннях); комбінація з іншими існуючими оперними серіями (наприклад, при Торонтонському університеті); або теж роздачею дарових квитків, головно для студентів музичних факультетів. Українська культура з відомих причин є, на жаль, майже зовсім невідома поза межами власної громади. Треба її „продати", або навіть подарувати ширшій північноамериканській публіці.

У всякому разі, українці на північноамериканському континенті повинні бути гордими, що існує серед них Українське Канадське Оперне Товариство. Маестро Колесник та його співпрацівники заслуговують на повну фінансову та моральну підтримку.

Павло Р. Магочий

Кобзарська...

(Закінчення зі стор. 3)

І нарешті — всі наші милі музики-співаки, молодь і ще раз молодь, і діти.

Всі вони змагають вгору, вище й краще. Це був незабутній день, такий, що каже нам — ми є, ми ростемо, ми будем!

Не обминули наші бандуристи із Школи Кобзарського Мистецтва своїх добродіїв-меценатів, окремо пошанували присутнього на залі сеньйора-книгаря, піонера американських українців і мабуть „найстаршого бандуриста" Мирона Сурмача, спеціяльно проспівавши для нього кілька українських народних пісень, взятих із тих збірників, які він поширював десятки років у його славній „Сурмі".

Після закінчення були знову привіти й китиці квітів для тих, що захопили глядачів гарним і добрим виконанням, зокрема солістці-співачці та дуетові бандуристок.

По доброму своєму звичаю з коротким словом виступив перед глядачами адміністратор Микола Чорний. Він не тільки дякував, він знову й знову розповідав людям про свої найкращі скарби — про своїх оцих шість-сім десятків молодих і малих кобзарів, що стали — разом зі Школою, кобзарськими таборами, виступами по прерізних концертах і на найрізноманітніших форумах, — епіцентром його дум і мрій і щоденним своєрідним „хлібом насущним" його і його родини. Він і ентузіяст і найбільший шанувальник бандури, а найголовніше — промотор усіх кобзарських починів у Ню Йорку. Дотримує йому кроку його доня бандуристка Ліда Чорна, яка тепер якраз поїхала до Европи і все з тією ж ціллю — популяризувати бандуру й вишколювати нових відданих молодих адептів для цього національного нашого інструмента.

Концертом-панорамою, як сказано, закінчено навчальний рік у ШКМ і підсумовано кобзарську діяльність, але праця влітку йтиме далі: перед нашими бандуристами літні табори і вишкіл, вишкіл, щоб грати ще краще, співати ще ліпше й ширити пісню, думу українську поміж українцями й не-українцями і відданіше, здобуваючи їй визнання й пошану, а навіть і любов у тих, хто почує, зрозуміє і прийме її в свої душі.

АМЕРИКАНСЬКА ТЕЛЕФОНІЧНА компанія відома під назвою АТ і Т заморозила платні для третини своїх працівників на вищих постах, принаймеще до кінця 1985 року. Це ще один доказ, що телефонічна компанія старається поладнати корисно свої фінансові справи з уваги на те, що після поділу обслуги телефонів з початком біжучого року її прибутки помітно зменшилися.

НЕ ЗВАЖАЮЧИ НА ПЕРЕСТОРОГУ, Кувейт таки вислав свою делеґацію до Москви на чолі з міністром оборони шейком Салємом ель Сабагом, з метою шукати там підтримки і просити про більшу доставу модерної зброї. Уряд Кувейту думає, що така модерна совєтська зброя потрібна йому для того, щоб обороняти нафтові танкери у Перській затоці. Політичні спостерігачі звертають увагу, що таким нерозважним кроком Кувейт може цілковито узалежнити себе від СССР, бо за модерною зброєю прибудуть до тієї країни „техніки". Стало також відомим, що кувейтський міністер має в пляні запросити до себе в гості міністра закордонних справ СССР Андрея Ґромика.

НАСЕЛЕННЯ СВІТУ МОЖЕ збільшитись до 10 більйонів осіб до 2050 року, кажуть дослідники. Найбільше збільшиться населення в країнах Азії і Африки і взагалі в бідних та економічно недорозвинених країнах, у яких перенаселення відчувається вже сьогодні. В Китайській Народній Республіці уряд почав обмежувати приріст і заборонив новим подружжям приводити на світ більше як одну дитину. Тільки у виїмковому випадку, за дозволом урядових чинників, китайці можуть збільшити число родин. Речники світового банку, який допомагає матеріяльно недорозвиненим країнам, пропонує, щоб вони випрацювали програму контролі народжень, бо в противному випадку світ може опинитися перед дуже поважною харчовою й іншими кризами.

✝ ВІДІЙШЛИ ВІД НАС

ПАВЛО ЗУБІК, член УНС Відд. 63-го Т-ва Січ у Форд Ситі, Па., помер 17-го травня 1984 року на 58-му році життя. Нар. 25-го січня 1926 року в Форд Ситі. Членом УНС став 1948 року. Залишив у смутку дружину Етел, дітей — Ернста, Марію і Патрицію. Похорон відбувся 19-го травня 1984 року на Українському цвинтарі в Форд Ситі, Па.

Вічна Йому Пам'ять!
Михайло Турко, секр.

МИХАЙЛО ФУТЕРКО, член УНС Відд. 256-го ім. св. Івана Хрестителя в Бівергед, Н.Й., помер 19-го травня 1984 року на 72-му році життя. Нар. 20-го вересня 1911 року в Зарваниці коло Золочева, Україна. Членом УНС став 1969 року. Залишив у смутку дружину Марію, дочку Еріку, синів Богдана і Романа, 10 внуків і 2-ох правнуків. Похорон відбувся 21-го травня 1984 року, на цвинтарі св. Ізидори в Рівергед, Н.Й.

Вічна Йому Пам'ять!
К. Безкоровайний, секр.

МАРІЯ ЗІНЧЕНКО, член УНС Відд. 147-го ім. св. Михаїла в Аллентавні, Па., померла 19-го травня 1984 р. на 73-му році життя. Нар. 15-го жовтня 1910 року в Косові, Україна. Членом УНС стала 1961 року. Залишила в смутку сина Богдана і двох внуків. Похорон відбувся 22-го травня 1984 року на цвинтарі св. Івана Хрестителя в Нортгамптоні, Па.

Вічна Їй Пам'ять!
Катерина Гуцайлюк, секр.

ЄЛИСАВЕТА КІНАШ, член УНС Відд. 239-го ім. св. Юрія у Філядельфії, Па., померла 19-го травня 1984 року на 74-му році життя. Нар. 1910 року в Україні. Членом УНС стала 1938 року. Залишила в смутку сестру Ярославу Ґалан з сином Артуром і дружиною Еллен та ближчу і дальшу родину. Похорон відбувся 22-го травня 1984 року на цвинтарі Непорочного Зачаття св. Марії на Факс Чейсі, Філядельфія, Па.

Вічна Їй Пам'ять!
Володимир Винницький, секр.

СТЕФАН ЛЕСЬКІВ, член УНС Відд. 75-го Т-ва Запорозька Січ в Дітройті, Миш., помер 20-го травня 1984 року на 63-му році життя. Нар. 20-го вересня 1920 року в селі Руда Сілецька, Україна. Членом УНС став 1951 року. Залишив у смутку дружину Стефанію, синів Олеся і Андрія; дочку Марію з мужем Леррі і двоє внуків, та дальшу родину. Похорон відбувся 23-го травня 1984 року на цвинтарі св. Ядвіґи в Дірборн Гайтс, Миш.

Вічна Йому Пам'ять!
Секретар.

СТЕФАНІЯ ШІПКА, член УНС Відд. 102-го ім. свв. Петра і Павла в Клівленді, Огайо, померла 1-го травня 1984 року на 82-му році життя. Нар. 2-го квітня 1902 року в Україні. Членом УНС стала 1925 року. Залишила в смутку сина Володимира; внуків — Катерину Ротундо, Сузен Дайкс і Дорію; 5 правнуків, сестру Марту і двох братів в Україні. Похорон відбувся 4-го травня 1984 року на цвинтарі свв. Петра і Павла в Пармі, Огайо.

Вічна Їй Пам'ять!
Секретар.

МИКОЛА ҐОДЖАК, член УНС Відд. 39-го Т-ва „Українська Січ" в Сиракюзах, Н.Й. помер 1-го травня 1984 року на 71-му році життя. Нар. 1913 року в Котузові, пов. Підгайці, Україна. Членом УНС став 1947 року. Залишив у смутку дружину Михайлину, сина Ігоря і дочку Стефанію з мужем Іваном Мельничуком та сина Тараса, брата Івана і Володимира з родиною, ближчу і дальшу родину. Похорон відбувся 4-го травня 1984 року на цвинтарі церкви св. Івана Хрестителя в Сиракюзах, Н.Й.

Вічна Йому Пам'ять!
Управа.

МЕРІ ЛАБАЙ, член УНС, Відд. 218-го Т-ва Сокіл в Кемпбелл, Огайо, померла 2-го травня 1984 року на 86-му році життя. Нар. 15-го травня, 1897 року в Галичині. Членом УНС стала в 1924 році. Залишила в смутку двох жонатих синів — Івана і Михайла. Похорон відбувся на цвинтарі Кальварія в Янгставні, Огайо.

Вічна Їй Пам'ять!
Секретар.

МИХАЙЛО КРИСС, член УНС Відд. 161-го ім. св. Василія в Ембриджі, Па., помер 21-го травня 1984 року на 87-му році життя. Нар. в Зах. Україні. Членом УНС став 1935 року. Залишив у смутку дружину Катерину, дочку Тессі і двоє внуків. Похорон відбувся 24-го травня 1984 року на цвинтарі свв. Петра і Павла в Ембридж, Па.

Вічна Йому Пам'ять!
Секретар.

МАРІЯННА ЧЕРНЕЦЬ — ДЖОНСОН, член УНС Відд. 36-го ім. Св. Марії в Рочестері, Н.Й., померла 3-го травня 1984 року на 69-му році життя. Нар. 9-го жовтня 1916 року в Рочестері, Н.Й. Членом УНС стала 1933 року. Залишила в смутку чоловіка Едгара, дочку Маріянну Шеррі, три сестри — Анну Солбирі, Катерину Крук і Аліцію Біллінґс. Похорон відбувся 4-го травня 1984 року на „Колоніял Крематорі" в Ґейнсвіллі, Фла.

Вічна Їй Пам'ять!
Марія Ковальчук, секр.

ДАНИЛО ТИЧИНСЬКИЙ, член УНС Відд. 121-го ім. св. Михаїла в Ромі, Н.Й., помер 3-го травня 1984 року на 35-му році життя. Нар. 1948 року в Ромі, Н.Й. Членом УНС став 1975 року. Залишив у смутку дружину Олену, сина Діна і дочку Лізу. Похорон відбувся 5-го березня 1984 року на цвинтарі Мт. Олівет в Вайтсборо, Н.Й.

Вічна Йому Пам'ять!
Естер Фатюк, секр.

ВАРВАРА КОСІВЧУК, член УНС Відд. 245-го Т-ва „Запорозька Січ" в Трентоні, Н.Дж., померла 3-го травня 1984 року на 60-му році життя. Нар. 1923 року в Україні. Членом УНС стала 1963 року. Залишила в смутку дочок Юлію і Лесю; синів Михайла і Володимира, та Бориса з дружиною і внучку. Похорон відбувся 7-го травня 1984 року на цвинтарі в Моррисвіллі, Па.

Вічна Їй Пам'ять!
Михайло Мартиненко, секр.

ЗБОРИ ВІДДІЛІВ УНС

НЕДІЛЯ, 15-го ЛИПНЯ 1984 РОКУ

Нюарк, Н. Дж. Місячні збори Б-ва св. Івана Хрестителя 76-го Відділу о год. 10:30 ранку в залі під церквою української католицької церкви при Сенфорд Аве. Проситься членів прийти, вирівняти залеглі вкладки та відібрати чеки дивіденди.

Володимир Боярський, предс.
Теофіль Клебан, касир
Юлія Демчук, фін. секретар